

ANNELI MERILÄINEN



*Sininen
silkki*

 SAGA
EGMONT

Anneli Meriläinen

Sininen silkkiviitta

SAGA Egmont

Sininen silkkiviitta

Copyright © 1988, 2025 Anneli Meriläinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727256382

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2 DK-1120 Copenhagen

Kai muistat, isä, talon sen
vuon äyrähällä pohjan mailla?
Siellä yö on päivän kaltainen,
aurinko laskuaan on vailla.
Siell, isä, aina kevät on
ja suvi aina vihanhoipi.
Siell yli kukkasnurmikon
marjaisiin metsiin mennä voipi.

Katkelma Z. Topeliuksen runosta ”Ikuinen kesä”
(suom. Elina Vaara)

Ensimmäinen päiväni Uudessakaarlepyyssä ei alkanut hyvissä merkeissä. Isäni oli sopinut tätieni kanssa tulopäivästäni ja kelloajasta, jolloin olisin perillä. Näin ainakin luulin, mutta kun laskeuduin linja-autosta, kukaan ei ollut minua vastassa. Tori oli autiona. Torin laitaan oli parkkeerattu henkilöautoja, mutta yhtään jalankulkijaa ei ollut liikkeellä. Kaikkialla oli aivan hiljaista.

Seisoin neuvottomana paikallani. Minne päin minun pitäisi suunnistaa kasseineni? Katseeni osui suureen koulurakennukseen torin laidalla. Kellantaalean kivirakennuksen takana näkyi kirkontorni. Vihreän tornin teräväkärkisellä huipulla keikkui tuuliviiri, messinkinen kukko. Lähdin kulkemaan kirkkoa kohti.

Puukirkko seisoi jyrkästi sillan kupeessa. Seisahduin kirkon pääovelle vievien portaiden viereen ja katselin edessäni avautuvaa näkymää. Sillan alitse virtasi Lapuanjoki. Rannan puut kuvastuivat joen pintaan ja saivat joen veden näyttämään vihreänkirkavalta. Sillan toisella puolen näkyi Brostuganiksi nimetty sil-

tavahdin mökki. Mökki oli maalattu keltaiseksi. Sen julkisivua peitti tiheänä rönstyilevä villiviini.

Kirkon sisältä kuului musiikkia. Käänsin katseeni sillalta kirkoon ja vasta silloin huomasin, että kirkon portaiden toisella puolen oli mustan samettikankaan verhoama lava. Samassa kirkon ovet aukenivat. Ovesta tuli mustiin pukeutuneita miehiä. Miesten olkapäiden ylitse kiertyi valkoinen silkkinauha. Miehet kannattelivat keskellään mustaksi lakattua arkkuja. Peräännyin vaistomaisesti kauemmas. Miehet laskeutuivat hitaasti portaita alas ja asettivat sitten arkun lavan päälle. Kirkosta tuli ulos lisää surupukuisia ihmisiä. Ensimmäisinä kulkevien naisten kasvot olivat mustien suruhuntujen peitossa. Miehillä oli mustat silinterihatut ja valkoiset käsiineet. Kaulassaan heillä oli pitkät valkoiset silkkihuivit.

Arkku lavoineen lähti liikkeelle. Hautajaisväki seurasi arkkuja kävellen. Ihmisiä tuli ulos kirkon ovesta katkeamattomana virtana. Eräs vieraista kääntyi katsomaan minua. Mies oli keski-ikäinen, ehkä noin kolmenkymmenen ikäinen. Hän lähti tulemaan suoraan minua kohti.

– Oletko sinä Katariina Lithén? mies kysyi.

Hänen suomenkielensä oli aavistuksen verran murteellista.

– Olen, vastasin.

– Sepä hyvä, mies sanoi ja katsoi minuun ystävällisesti. Hän veti hansikkaan kädestään. – Minä olen Torsten Blom, mies sanoi ja ojensi minulle kätensä.

Tartuin helpottuneena hänen käteensä. Mies oli Uudenkaarlepyyn kaupungin museoiden johtaja. Olin tulossa kesätöihin hänen alaisekseen Kuddnäsin kartanoon, Sakari Topeliuksen lapsuudenkotiin.

– Voit sanoa minua Tosseksi, mies sanoi.

– Minua sanotaan Riinaksi, vastasin hänelle.
– Lupasin tädeillesi viedä sinut autollani Lithénien talolle, Tosse sanoi. – Autoni on parkkeerattu tuonne koulurakennuksen taakse. Menemmekö sinne?

Tosse nosti kassini maasta. Lähdimme kulkemaan kirkon pohjoispuoleista sivua kohti koulurakennusta.

– Tätisi ovat pahoillaan siitä, että unohtivat ilmoittaa sinulle apteekkarin hautajaisten olevan juuri tänä päivänä, Tosse sanoi. Hän puhui hyvin huolellista suomea, mutta hänen puhenuottinsa paljasti, että hänen äidinkielenään oli ruotsi. – Alunperin hautajaisten pitikin olla vasta ensi sunnuntaina, mutta sukulaiset halusivat siirtää ajankohtaa aikaisemmaksi.

– Ihmettelinkin jo, miksi täällä on niin hiljaista, sanoin. – Kaikki kaupunkilaiset taitavat osallistua hautajaisiin.

– Luulen niin, Tosse vastasi. – Apteekkari eli lähes satavuotiaaksi. Hän ehti osallistua monenlaiseen yhteiskunnalliseen toimintaan. Kaikki kaupunkilaiset tunsivat hänet.

– Tässä se on, Tosse sanoi ja pysähtyi tummanvihreän räntitikan viereen. Auton takaikkunassa olivat somat ruseteilla sivuille vedetyt kukalliset verhot. Auton lokasuojat olivat pahoin kolhiintuneet.

– Tämä on vaimoni auto, Tosse sanoi, kun huomasi minun katsovan lommoisia lokasuojia. – Hän ajaa auton pari kertaa kessässä Kuddnäsin portinpylväisiin, joten autoa ei kannata korjauttaa ennen kuin syksyllä.

Tosse kurottautui asettamaan laukkuni auton takapenkille. Hän laittoi silinterin ja valkoiset käsineet muodottoman kassirykelmäni päälle.

– Minä itse kuljen polkupyörällä, Tosse sanoi ja istuutui vie-

reeni auton etuistuimelle. Hän suki kädellään taipuisia hiuksiaan.
– Polkupyörä on kätevin kulkuväline kaupunkiajossa.

Auto tuhahti, mutta lähti kuin lähtikin liikkeelle. Katsoin vierekseni istuvaa miestä. Hänen hiuksensa olivat keskiruskeat. Ne ulottuivat juuri ja juuri puvun paidankauluksen päälle. Miehen nenä oli suora ja melko pitkä. Hänen kasvoillaan oli kevyt rusketus.

Mies vilkaisi minuun ja hymyili ystävällisesti.

– Näyttääkö kaupunki sinusta tutulta? hän kysyi. – Siitähän on jo monta vuotta, kun kävit täällä viimeksi. Vai kuinka?

– Kymmenen vuotta, vastasin, – tai ainakin melkein.

Kadun varsille oli kohonnut kerrostaloja. Kirjasto ja posti olivat muuttaneet uudenaikaisiin rakennuksiin. Onneksi Itäisen ja Läntisen Puistikkokadun halkaiseva koivukuja oli yhä tallella. Ja kun ajoimme eteenpäin, huomasin, että kaupungin avara ja valoisa tunnelma oli säilynyt entisellään. Talot oli rakennettu kauaksi toisistaan. Tiesin kyllä, mistä tällainen rakennustapa oli saanut alkunsa. Isäni oli kertonut minulle lukemattomia kertoja siitä kohtalokkaasta Nuutinpäivästä, jolloin koko kaupungin väki oli ollut lastenjuhliissa raatihuoneella. Ulkona oli ollut kireä pakkasää. Tulipalo oli päässyt pahoin leviämään ennen kuin kukaan oli huomannut sitä. Tiheään rakennettu vanha kaupunki tuhoutui. Kirkon lisäksi tulelta säästyivät vain muutama talo. Siitä oli aikaa jo yli sata vuotta, mutta muistot tuosta hirveästä tulipalosta olivat säilyneet kertomuksina sukupolvelta toiselle.

Tosse pysäytti auton harmaan puuportin luokse. Kurkistin ulos ikkunasta. Olimmeko jo perillä? Kyllä vain, siinä oli Lithénin tätien koti, harmaaksi maalattu puurakennus, jossa oli korkea kivijalka. Talon valkoisiksi maalatut ikkunapuitteet hohtivat kirk-

kaassa auringonpaisteessa. Korkea aita ja sen keskellä oleva portti estivät kadulla kävelijöitä näkemästä talon pihaan.

Tosse väänsi portin kädensijaa. Portti avautui kuin ovi.

Puutarha näytti pienemmältä ja villiintyneemmältä kuin mitä se oli muistoissani. Korkeissa sireenipensaissa oli nupuillaan lilanvärisiä kukkaterttuja. Ruusupensaat olivat levinneet ja miltei valloittaneet tätien pienen puutarhan. Muistin, miten lapsena olin leikannut tätien kanssa suurilla puutarhasaksilla valkoisia ruusuja pensaista. Tätien varoituksista huolimatta olin saanut aina piikkejä sormiini. Lehtevän haapapuun alla seisoivat tutut vanhat puutarhakalusteet. Valkoinen maali oli pahoin rapissut tuolien ja pöydän pinnalta. Puutarhakalusteet seisoivat apeasti kallellaan.

Tosse otti mustan takkinsa taskusta talon avaimet. Lasikuistin ruutujen takana vilahti jotain ruskeaa ja valkoista.

– Kitty on sentään kotona, Tosse sanoi.

Suurikokoinen venäjän vinttikoirra seiso kuistilla.

Se katsoi liikkumatta meihin. Tosse kumartui taputtamaan koiran kaulaa.

– En tiennyt, että tädeillä oli koirra, sanoin.

– Kitty on valioyksilö, Tosse sanoi. – Todellinen lady.

Kumarruin aikomuksenani silittää koiraa mutta se käänsi päänsä pois. Se kääntyi ja lähti astelemaan arvokkaasti sisälle taloon.

Heti kun tulin saliin, vastaani tulvahti tuttu lavendelinuoksu. Tädeillä oli tapana piilottaa komeroihin kuivattuja lavendelinoksia. Salissa kaikki oli ennallaan. Mahonkisen sohvakaluston tummansiniset silkkipäälliset näyttivät yhtä kuluneilta kuin kymmenen vuotta sitten. Valkoiset puuvillaiset pitsiverhot peittivät korkeita ikkunoita. Iltapäivän aurinko paistoi pitsiverhojen välistä huoneeseen. Kattokruunu eri värisine lasihelmineen kimalsi au-

ringon valossa. Isoisän isää esittävä pronssinen rintakuva seisoipaikallaan palmun alla.

– Sinähän tunnet talon, Tosse sanoi. – Lithénin neidit kehottivat minua sanomaan sinulle, että olisit täällä kuin kotonasi.

– Kiitos avustasi, sanoin hänelle.

– Tulen hakemaan sinut huomenna Kuddnäsiin, Tosse sanoi,
– niin pääsemme aloittamaan työt.

Istuin kirjastohuoneen kuluneella nahkasohvalla ja katselin valokuvakansioita, kun kuulin auton pysähtyvän talon eteen. Auton ovet paiskattiin kiinni ja se lähti jatkamaan matkaansa. Pihalta kuului ruotsinkielistä puheensorinaa. Laitoin valokuvakansion pöydälle ja nousin ylös paikaltani. Puheensorina voimistui. Tädit olivat tulleet lasikuistille. Kuljin salin läpi ja pysähdyin huoneen ovelle odottamaan.

Ensinäkemältä he olivat aivan yhdennäköisiä. Kolme mustiin vaatteisiin pukeutunutta vanhaa naista seisoipa keskellä eteisen lattiaa ja tuijotti suoraan minuun. Ensimmäiseksi tunnistin Pernillan. Hänellä oli paksut silmälasit, joiden takaa hän katsoi minuun rävähtämättä. Pernilla oli sisaruksista vanhin. Niinpä hän seisoipa nytkin etummaisena. Hänen selkensä takaa minuun katsoivat Dolly ja Elsa.

Otin askeleen heitä kohti. Pernilla säpsähti ja perääntyä. Samoin tekivät Dolly ja Elsa. Tunsin itseni yhtä noloksi kuin aikaisemmin koiran käännettyä pänsä pois minusta. Mutta Pernilla ryhdistäytyi nopeasti. Hän rykäisi kuuluvasti ja astui minua kohti.

– Onpa sinusta tullut iso, hän sanoi hieman moittivalla äänellä. – En ollut tuntea sinua.

Naurahdin hämilläni. Ojensin käteni hänelle ja niiasin. Olin

päätä pitempi heitä. Ehkä he olivat odottaneet näkevänsä kymmenvuotiaan tytön sataseitsemänkymmentäsenttisen nuoren naisen sijaan. Hämällisyyteni sai heidät vapautumaan. Käyttäydinhän suuresta koostani huolimatta kuin pikku tyttö. He kerääntyivät ympärilleni ja puhuivat yhteen ääneen. Tuskin ehdin vastata kysymyksen seuratessa toistaan. Miten matkani oli sujunut? Miten vanhempani voivat? Entä opintoni? Olinko nälkäinen? Janoinen? Väsynyt?

Olin lapsena odottanut aina jännityksellä kesäisiä Uudenkaarlepyyn-matkoja, mutta seisoessani tätieni piirityksessä kesäillan hämyisessä lavendelilta tuoksuvassa salissa tunsin pienen epätoivoisen ajatuksen kaiheartavan mieltäni. Kolme kuukautta tässä hiljaisessa pikkukaupungissa näiden vanhojen ihmisten kanssa...

– Berta kuoli toissa talvena, Pernilla sanoi hieman töksähtävästi kesken kysymysten.

– Ei toissa talvena, vaan sitä edellisenä, Elsa, nuorin ja hentoisin korjasi sisarensa puhetta.

– Niin, niin..., Pernilla sanoi ja pyyhkäisi nenäliinalla silmälasiaan. – Bertan kuolema oli kauhea järkytys meille. Hän huolehti taloudestamme montakymmentä vuotta.

– Käyhän meillä joku tyttö silloin tällöin siivoamassa, Elsa sanoi.

– Mutta Bertan kaltaisia ihmisiä ei enää ole, Pernilla sanoi.

Huoneeseen levisi apea hiljaisuus.

En muistanut enää tarkalleen, minkä näköinen Berta oli ollut. Muistin kuitenkin hänen touhukkaan olemuksensa. Muistin, miten minulla oli ollut tapana istua keittiön korkealla jakkaralla odottamassa, kun Berta leipoi kakkuja. Hän jätti astian reunoille kakkutaikinaa, jonka minä sain lusikoida suuhuni.

Aivan kuin olisi aavistanut mietteeni, Dolly sanoi:

– Meistä ei kenestäkään ole Bertan veroiseksi kokiksi, joten saat tyytyä vaatimattomiin aterioihin.

Dolly istui suorana salin korkeaselkäisessä tuolissa. Hänellä oli lyhyeksi leikatut harmaat hiukset. Kaunispiirteisillä kasvoilla oli kevyt ehostus. Dolly otti laukustaan sinisen savukepaketin. Hän asetti savukkeen suuhunsa ja sytytti sen tottuneella eleellä hopeanvärisellä sytyttimellään. Sytytin napsahti kiinni. Väkevä tupakantuoksu sekoittui huoneen hentoon lavendelin tuoksuun.

– Tyttö muistuttaa Signe-serkkua, Dolly sanoi ja katsoi arvioivasti minuun.

– Niinkö sinun mielestäsi? Pernilla kysyi ja katsoi hänkin minuun. – Molemmilla on korkeat poskipäät ja nykerönenä, Dolly sanoi. – Kenelläkään muulla Lithénin suvussa ei ole korkeita poskipäitä.

– Minun mielestäni Riina muistuttaa Johania, Elsa sanoi. – Katsokaapa vain hänen tummia kulmakarvojaan ja silmäripsiään.

He tarkastelivat minua hartaasti kuin näyttelyesineitä. Tiesin, että Johan oli isoisäni, mutta omannäköistäni Signe-serkkua en tuntenut.

– Ei mutta, Pernilla havahtui huomaamaan, – tyttöhän on väsynyt. Mene levähtämään hetkiseksi. Juomme teetä kello kuudelta.

– Levähtämään? sanoin ja katsoin häneen epäröiden. – Minne?

– Omaan huoneeseesi tietysti, Pernilla vastasi kuin olisi ihmetellyt kysymystäni.

Kun aukaisin yläkerran pienen päätykamarin oven, kymmenen kulunutta vuotta pyyhkiytyi pois. Näytti siltä kuin kukaan ei olisi käynyt huoneessa lähtöni jälkeen. Puuleikkauksin koristettu valkoinen sänky oli paikoillaan nurkassa. Vanhassa kori-

tuolissa istui nukke, jonka posliinisesta päästä oli lohjennut pala, kun olin pudottanut nukan. Lattialla oli haalistunut plyyshimatto. Olin hyppinyt ruutua maton vaaleanpunaisten ja sinisten kuvioiden päällä kesä kesän jälkeen.

Istuuduin korituoliin ja nosti nukan syliini. Katselin mietteissäni huonetta. Minusta tuntui kuin olisin jälleen ollut pikakutyttö. Olin tullut Uudenkaarlepyyn tätien luokse viettämään kesää. Äiti oli jäänyt kotiin Helsinkiin kuten niin usein ennenkin. Hän inhosi ruotsin kieltä ja kieltäytyi sinnikkäästi puhumasta sitä. Niinpä hän ei pitänyt ruotsinkielisestä Uudestakaarlepyystä-kään eikä mielellään vierailut siellä.

Ovelta kuului koputus.

Pernilla ja Elsa astuivat huoneeseen. Pernilla kantoi suurta posliinista pesuvatia. Elsalla oli kädessään kukkakuvioinen kannu.

- Tässä on sinulle vettä, että saat pestyä kätesi, Pernilla sanoi.
- Matkoilla voi saada monenlaisia basilleja.

Kaadoin posliinikannusta vettä vatiin. Pesin kasvoni ja käteni. Vesi oli miellyttävän lämpöistä. Peseminen virkisti minua. Nostin kassini sängyn päälle ja vedin esiin puhtaan trikoopaidan.

Aukaisin suuren vaatekaapin. Aivan kuten olin muistanutkin, kaapin oven sisäpinnalla oli suuri peili. Kampasin hiukseni sykerölle niskaan ja kiinnitin ne keltaisen kuminauhan avulla. Trikoopaitani Nakke Nakuttaja -kuvio sai minut hymyilemään. Kauhutuneet farmarini ja Nakke-paitani eivät tainneet olla kovinkaan jokapäiväisiä asusteita tässä talossa...

Laskeuduin iloisesti hyräillen portaat alakertaa.

Tädit istuivat salissa odottamassa minua. Heillä oli yhä mustat puvut yllään.

– Tee on valmista, Dolly sanoi ja hypähti seisomaan. – Men-
nään ruokasaliin.

Ruokasalissa olivat harmaanvalkoinen kustavilaistyylinen
pöytä ja sen ympärillä samaan kalustoon kuuluvat harmaalla sil-
killä päällystetyt tuolit. Pöydälle katettujen teekuppien kyljissä
näkyi kiinalaisia maisemia kaarisiltoineen ja temppeleineen. Tee-
kannussa toistuivat samat aiheet. Pöydällä ei ollut tarjolla Bertan
herkullisia kakkuja. Elsa ojensi minua kohti rottinkista koria,
jossa oli kuivia Marie-keksejä.

– Miten ikävää, Pernilla sanoi juuri kun olin hörppäämässä
höyryävän kuumaa teetä, – että sinun tulopäiväksesi osui apteek-
kari Kantzaun hautajaiset.

Hänen sanojaan seurasi hiljaisuus. Pernilla vilkaisi hätäisesti
sisäriinsa aivan kuin olisi sanonut jotain sopimatonta. Dolly ja
Elsa katsoivat vaitonaisina kuppeihinsa. Ainoa huoneessa kuu-
luva ääni oli lusikkani kilahtelu posliinikuppia vasten. Laskin
lusikan hiljaa pöydälle. Mieleeni palautui äitini ylimielinen hy-
mähdys, kun hän sanoi isälleni: ”Uudessakaarlepyyssä kaikki us-
kovat enteisiin ja aavistuksiin...” Vatsaani kouraisi. Johtuiko se
nälästä? Naurettavaa, ajattelin. Kuvittelivatpa tädit mitä tahansa,
minä en antaisi sellaisille aavistuksille mitään arvoa.

– Ei se mitään haitannut, sanoin ja tavoittelin reipasta iloi-
suutta ääneeni. – Museonjohtaja Blom toi minut tänne autollaan.
Hän lupasi tulla hakemaan minut huomenna Kuddnäsiin.

Tädit piristyivät hetkessä. Torsten Blom oli epäilemättä heidän
suosikkinsa. He kehuivat häntä kilpaa. Mies oli saanut ihmeitä
aikaan. Kuddnäs oli kunnostettu niin hienoksi, että sopisi itse
Zachariaksenkin tulla katsomaan lapsuudenkotiaan. Museoihin
oli saatu hankittua lisää alkuperäisiä esineitä, kävijämäärät olivat
nousseet...

Huomasin tätien puheesta sen, mikä myöhemmin osoittautui vakiokäytännöksi Uudessakaarlepyyssä. Kaupunkilaiset eivät nimittäneet suurta poikaansa milloinkaan, eivät edes puhuessaan suomea, Sakariksi. Tuskin he olivat sellaista väännöstä Topeliuksen etunimestä kuulleetkaan. Heille hän oli aina ja ehdottomasti Zacharias. Nimi piti lausua tietysti oikealla äänenpainolla, joka sisälsi sekä lämpöä että kunnioitusta. Heidän Topeliuksensa ei ollut mikään vanha moralisti, joka heilutti uhkaavasti sormeaan. Hän oli Zacharias, se nuori poika, joka asui Kuddnäsin kartanossa, tanssi, ilakoi ja keksi kepposia.

Ilta kului iloisen rupattelun merkeissä. Oma mielialanikin kohentui. Kaupunkihan oli kaunis ja tädit ystävällisiä. Seuraavana päivänä aloittaisin työt museolla. Kapusin tyytyväisenä sänkyyni vanhojen pitsilakanoiden väliin. Mieleeni muistui ruotsinkielinen iltarukous, jonka tädit olivat opettaneet minulle ollessani lapsi: ”Gode Jesus, kom till sängs med oss fattiga barn”. Hyvä Jeesus, laskeudu levolle meidän köyhien lapsien kanssa... Suljin silmäni ja nukahdin heti.

Uneeni tunkeutui matala valittava huuto. Olin hetken ajan unen ja todellisuuden rajamailla, mutta sitten huuto kuului jälleen. Aukaisin silmäni ja kuuntelin ääntä kauhun jähmettämänä. Kun huuto lakkasi, nousin ylös sängystä ja menin ikkunan luo. Vedin pitsiverhon sivuun ja aukaisin ikkunan. Huoneeseen tulvahti raikasta ilmaa. Oli keskiyö, mutta ulkona oli valoisaa. Näytti siltä kuin talot, joen rannan puut ja itse jokikin olisivat hohtaneet itsestään kuulaan kirkasta valoa. Yhtäkkiä näin mustan lintu-parven. Suuret mustat linnut lensivät hetken ajan joen pinnan yläpuolella. Sitten ne kohosivat taivaalle. Kumea valittava huuto kaikui ilmassa. Kylmä puistatus kulki lävitseni. Suljin ikkunan ja laskin pitsiverhon sen eteen.

Uusikaarleppyy, ennustukset ja aavistukset... Äitini ei uskonut sellaisiin. Hän ei ollut uusikaarleppyläinen. Kun taas minä...niin, minä olin isäni puolelta puoliksi uusikaarleppyläinen... Hautajaiskulkue ja mustat linnut risteilivät päässäni sekavina mielikuvina. Kääntyilin levottomana sängylläni. Kellon osoittimet olivat siirtyneet jo aamupuolelle yötä, ennen kuin nukahdin uudelleen.

Kaikki tutut paikat Uudessakaarlepyyssä näyttivät kutistuneen siitä, mitä ne olivat muistoissani. Mutta Kuddnäsin kartanolla kävi päinvastoin. Kun ajoimme Tossen kanssa Kuddnäsin piha-piiriin johtavaa lehtipuiden reunustamaa kujaa pitkin, näin heti, että kartanon päärakennus oli kookkaampi ja komeampi kuin muistinkaan.

Talon valkoisiksi rapatut seinät hohtivat kirkkaassa auringonpaisteessa. Katto oli punaisesta tiilestä. Julkisivulla oli neljä korkeaa kuusiruutuista ikkunaa. Ikkunapuitteet oli maalattu tummanruskeiksi. Pääovelle veivät kahdet puuportaatt, joita kiersi valkoiseksi maalattu kaide. Portaiden välissä kasvoi liilanvärisiä orvokkeja. Valkoinen, peilileikkauksin koristettu pääovi oli kutsuvasti avoinna.

– Onpa se kaunis, sanoin ja katsoin taloa ihmetellen sen puhdaslinjaista tyylikkyyttä.

Lähdimme nousemaan portaita. Talon ikkunaverho heilahti ja vaaleakiharainen tytön pää vilahti ikkunalasin takana.

– Lotten ja Matts ovat jo täällä, Tosse sanoi, kun astuimme sisälle taloon. – Tulemme ensimmäiseksi tohtorin vastaanottohuoneeseen, hän jatkoi. – Tiedät kai, että Topeliuksen isä oli lääkäri ja otti halvaannuttuaan vastaan potilaita kotonaan?

Nuori tyttö istui kirjoituspöydän takana. Pöydälle oli asetettu postikortteja ja opaslehtisiä. Tyttö katsoi minuun suurilla loista-

Kesä Kuddnäsin kartanossa tuo mukanaan suuria tunteita ja vaaran tuntua.

Katarina Lithen palaa lapsuuden maisemiinsa Uuteenkaarlepyyhyn ja aloittaa kesätyön idyllisessä Kuddnäsin kartanossa. Kartano toimii museona, jossa työskentelee Katarinan lisäksi värikäs joukko työtovereita: On Tosse, sydämellinen museonjohtaja. Lotte ja Mats, joiden kanssa aika kuluu töissä nopeasti. Ja tietenkin Stefan, temperamenttinen ja komea nuorukainen, jota kohtaan Katarinan tunteet syvenevät kuin huomaamatta.

Kesätaivaalle alkaa kuitenkin pian kerääntyä pilviä. Katarina oppii, että Stefanin hurjalla luonteella on myös varjopuolensa, ja yllättäen välit kiristyvät myös Lotten kanssa. Kesän on määrä huipentua kartanon kuuluihin tanssiaisiin, mutta vesittävätkö suhdesolmut kaiken?

Anneli Meriläinen (s. 1947) on kirjoittanut romanttisia romaaneja, runoja ja matkakertomuksia. Kirjoittamisen ohella Meriläinen on toiminut pitkään kulttuuri- ja avustustoiminnan parissa.